

IBDIS

We know

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CICCARELLI, KRISTEN

Vânătorul fără inimă / Kristen Ciccarelli ; trad. din lb. engleză.: Andrei Covaciu. - București : Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-307-3

I. Covaciu, Andrei (trad.)

821.111

Redactor: **Ana-Maria Niculae**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE HEARTLESS HUNTER

Copyright © 2024 by Kristen Ciccarelli
All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

KRISTEN CICCARELLI

VÂNĂTORUL FĂRĂ INIMĂ

SERIA MOLIA STACOJIE # 1

*Traducere din limba engleză și note de
Andrei Covaciu*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

IBDIA | We know books

crimelor: niște cicatrici pe brațul stâng formau un tipar semănând cu o broderie delicată întinsă pe o piele aurie.

Lui Rune i s-a părut că tiparul e frumos. Pe vremuri cicatricile simbolizau un anume statut social. Între timp, erau imposibil de ascuns, bătrâna devenind o pradă ușoară pentru vânătorii de vrăjitoare.

Era motivul pentru care Rune nu se tăiașe niciodată.

Nu putea să-i lase pe gardieni să-i găsească vreo cicatrice.

UNU

RUNE

MIRAJ: (subst.) cel mai elementar tip de vrajă.

Vrăjile de tip miraj sunt simple iluzii, ce se mențin pentru intervale scurte și necesită foarte puțin sânge. Cu cât sângele e mai proaspăt, cu atât mai puternică e iluzia și cu atât mai ușoară va fi realizarea.

– din cartea *Regulile magiei* scrisă de regina Callidora cea Vitează

FULGERE BRĂZDAU CERUL, în vreme ce Rune Winters își tăia cale prin pădurea udă, crengile brazilor ferind-o prea puțin de stropii de ploaie. Felinarul lumina poteca năpădită de rădăcini contorsionate și bălți.

Era o noapte cumplită pentru vrăji. Ploaia se strecura prin pânza glugii, umezeala ștergând treptat semnele magice pe care și le desenase cu sânge pe încheietura mâinii. Trebuia să refacă simbolurile înainte ca ploaia să le șteargă de tot, luând cu ea și magia.

Pelerina care o deghiza trebuia să țină până când s-ar fi asigurat că Seraphine nu o va ucide.

Ca fost sfetnic al reginelor surori, Seraphine Oakes era o vrăjitoare puternică. Iar după doi ani de căutări, Rune reușise în sfârșit să-i dea de urmă. Iar acum că o găsisese, oare

ce va descoperi în vârful dealului împădurit? Un prieten sau un vrăjmaș?

A strâns îngrijorată din buze, amintindu-și ce îi spusese bunica în urmă cu doi ani, înainte să fie ucisă:

„Promite-mi că o vei găsi pe Seraphine Oakes, draga mea. Ea îți va povesti tot ce nu ți-am putut spune eu.”

După ce Gardienii Sângelui au arestat-o pe bunica ei și au târât-o în stradă, au trasat cu vopsea un X pe ușă, declarând astfel că în interiorul casei fusese descoperit un dușman al republicii, care urma să fie epurat.

Amintirea acelei zile parcă îi răsucea un pumnal în inimă.

În vreme ce înainta, a simțit un freamăt de nerăbdare străbătându-i trupul. Un zumzet asemenea unei uverturi de concert care devine tot mai sonoră și mai animată. Dacă Seraphine ar fi văzut-o prin pelerina magică înainte de a asculta ce avea de spus, ar fi putut să o dea afară din casă. Sau, mai rău, să oucidă.

Pentru că, oriunde s-ar fi dus Rune Winters, reputația clădită cu grijă o însoțea.

Era o turnătoare. O persoană care ura vrăjitoarele. O răsfățată a noii republici.

Era fata care își trădase propria bunică.

De aceea acum se deghizase într-un comerciant ambulant bătrân, care mâna un catâr încărcat cu marfă. Mirosul de catâr ud plutea prin aer, iar cratițele și oalele se ciocneau la fiecare pas făcut de animal, toate detaliile fiind trasate de magia din sângele ei și ținute laolaltă de simbolurile desenate pe încheietură, care legau vraja de ea.

Era vorba despre un miraj – cea mai banală vrajă cu putință. Cu toate acestea, avusese nevoie să-și consume o grămadă de energie ca să o realizeze, migrena cu care se procopsise astfel încă făcând-o să-și simtă tâmplele zvâcnind.

Crengile copacilor se scuturau deasupra, udând-o cu stropi mari. Fulgerele continuau să spintece cerul, luminând căbănuța aflată în vârful dealului, acolo unde pădurea se termina. Ferestrele erau scaldate în lumina blândă a unei lămpi, iar ea simțea deja în nări mirosul focului de lemne împraștiat de fumul ce ieșea pe coșul casei.

În vreme ce semnele magice i se ștergeau cu repeziune de pe piele, iluzia din jur părea o lumânare pe cale să se stingă. Avea nevoie ca mirajul să țină încă puțin.

A așezat felinarul pe jos, a scos flaconul ascuns în buzunar și a îndepărtat dopul. Și-a înmuiat vârful degetului în sângele din flacon și, ținând încheietura în lumina felinarului, a refăcut simbolurile, întărindu-le. Unul îi schimba înfățișarea – grizonându-i părul, zbârcindu-i pielea, cocărjându-i umerii –, iar celelalte asigurau materializarea catărului de lângă ea.

În clipa în care a terminat, vraja îi vuia în urechi, iar pe limbă simțea un gust sărat. A refăcut iluzia, legăturile s-au întărit, iar durerea din tâmple s-a întetit și mai abitir. A înghițit gustul de saramură al magiei, și-a tras gluga pe cap, scrâșnind din dinți din pricina migrenei, apoi a cules felinarul de pe jos și a ieșit din pădure, urmând poteca spre cabană.

Noroiul i se lipea în lostopane de tăpile cizmelor. Ploaia îi biciuia fața.

Avea senzația că inima îi bate mai să-i sară din piept.

Orice s-ar întâmpla de cum va deschide ușa ținea numai de voința strămoșelor. Dacă Seraphine ar descoperi magia și ar rosti un blestem letal, și-ar merita soarta cu vârful și îndesat. Iar dacă Seraphine s-ar arăta îndurătoare...

Și-a mușcat buza de jos, străduindu-se să nu-și facă speranțe deșarte.

De cum a pășit în curtea cabanei, a auzit nechezatul nervos al unui cal aflat în grajdul ce se întrezărea într-o parte. Probabil animalul se speriasse de tunete. Când a ajuns

aproape de casă, a observat că ușa din față stătea deschisă, un triunghi de lumină aurie revărsându-se în curte.

A strâns cu și mai multă putere degetele înțepenite în jurul mânerului felinarului. Oare Seraphine o aștepta?

Unele vrăjitoare pot întrevădea crâmpaie din viitor – cu toate că, în ultima vreme, abilitatea devenise o raritate și adesea era instabilă, nesemnând deloc cu profețiile limpezi ale puternicelor sibile din trecut. Dar poate că Seraphine se număra printre acelea.

Gândul a făcut-o să-și îndrepte umerii și să continue să meargă. Dacă Seraphine prevăzuse întâlnirea însemna că știa cine e Rune și că urmează să-i facă o vizită.

„Iată un motiv în plus ca să termin ce am început”, și-a spus în gând.

Lăsând catârul vrăjit în curte, a pășit peste prag. În interiorul cabanei nu o aștepta nimeni. Un foc ardea în vatră, tăciunii răspândind în jur o lumină roșiatică. Pe masă se zărea o farfurie cu mâncare. Sosul se sleise – semn că nimeni nu se atinsese de el de ceva vreme. Ploaia care se strecura pe ușa deschisă udase podeaua de piatră.

Rune s-a încruntat.

– E cineva acasă?

Tăcere.

– Seraphine?

Casa a gemut la auzul numelui stăpânei, grinzile pârâind și pereții pârând să se miște ușor în bătaia vântului. Și-a rotit privirea prin încăpere, căutând orice semn care să-i dea de înțeles că stăpâna se afla acolo. Căbănuța era compusă dintr-o singură încăpere, cu o chicinetă într-un colț și un birouș în colțul opus.

– Trebuie să fii pe aici, pe undeva...

O scară cioplită din bardă ducea spre pod. Pășind pe fuscei, a urcat până sus – unde a descoperit un pat răvășit și trei lumânări aprinse, care își revărsau ceara mierie pe

scândurile podelei –, apoi a revenit la parter, verificând ușa din spatele casei, ce dădea spre o grădină pustie.

Seraphine nu se zărea pe nicăieri.

A simțit cum neliniștea îi provoacă o mâncărime neplăcută.

„Unde-o fi?”, s-a întrebat.

În acea clipă, calul din grajd a slobozit încă un nechezat.

„Grajdul. Desigur.”

Dacă bietul animal se speriasse, Seraphine se dusese, probabil, la el ca să îl calmeze.

Ținând felinarul într-o mână și simțind în continuare cum îi zvâcnesc dureros tâmplele, a pășit iar peste prag, revenind în ploaie. A lăsat ușa întredeschisă, refăcând vraja – și catârul, odată cu ea. Stropii de ploaie îi udau încheietura, în vreme ce se străduia ca iluzia să rămână credibilă. S-a grăbit să ajungă la grajd, dar pe la jumătatea drumului a simțit ceva moale sub talpă. În întuneric și pe furtună, îi era greu să distingă despre ce e vorba, așa că s-a lăsat pe vine, așezând felinarul în noroi.

Era o haină.

A atins pânza îmbibată cu apă. S-a ridicat în picioare și a început să studieze la lumina felinarului obiectul găsit: o rochie simplă, de casă, confecționată din lână. Genul de îmbrăcăminte pe care o poartă slujnicele atunci când freacă podele.

Doar că partea din spate era spintecată.

„De ce ar fi...?”, s-a întrebat în gând.

S-a uitat puțin mai în față și a zărit o altă haină. Și-a întins gâtul, dându-și seama că e vorba despre o rochie de bumbac, fără talie, năclăită de noroi. Și aceasta era spintecată la spate.

„Ba nu”, și-a spus, petrecându-și degetele ude peste marginile deșirate. „Nu spintecate. Sfâșiate.”

A simțit un ghem în stomac.

Având încheietura expusă, ploaia a reușit în cele din urmă să-i șteargă complet semnele magice, iar iluzia s-a risipit de îndată, luând cu ea și migrena. Pe neașteptate, înainte să apuce să refacă semnele, s-a stârnit un vânt puternic, care părea să mârâie asemenea unui lup.

ZBANG! s-a trântit ușa cabanei.

A lăsat din mână rochia de lână, întorcându-și fața spre ușă și simțind cum i se oprește răsuflarea în gât. Pe ușă acum închisă se zărea un X sângeriu trasat cu vopsea pe toată suprafața.

Semnul Gardienilor Sângelui.

Seraphine nu se afla în grajd încercând să-și liniștească calul. Soldații o găsiseră, o dezbrăcaseră și o luaseră cu ei.

Cea mai veche prietenă a bunicii încăpuse pe mâinile Gardienilor Sângelui – cel mai periculos loc în care s-ar fi putut afla o vrăjitoare.

DOI

RUNE

GALOPA CĂLARE PE LADY, iapa obosită a bunicii, pe străzile năpădite de ceață ale capitalei.

Becurile electrice ale iluminatului stradal bâzâiau, aruncând o lumină alburie peste magazinele închise de pe ambele trotuare. Tropăitul lui Lady în galop contrasta puternic cu liniștea dimprejur.

Trecuseră doi ani de când aceleași străzi fuseseră scăldate în sângele vrăjitoarelor și de când Republica Păcii Roșii fusese instaurată. Rune își petrecuse cea mai mare parte a timpului căutând-o pe Seraphine Oakes, hotărâtă să ducă la îndeplinire ultima dorință a bunicii.

Regimul le executase pe mai toate prietenele aceleia care rămăseseră în viață, confiscându-le bunurile și moștenirile. Seraphine scăpase de epurare din simplul motiv că fusese exilată de fosta regină cu douăzeci de ani în urmă, nimeni nemaivăzând-o de atunci.

Acum, în noaptea în care în sfârșit o găsisese, vânătorii de vrăjitoare ajunseseră la Seraphine înaintea ei.

Să fi fost o coincidență? Sau cineva o urmărea îndeaproape?

A presupus că, mai devreme sau mai târziu, acest lucru urma oricum să se petreacă. Acum trebuia să se comporte cu și mai mare băgare de seamă. Dacă cineva din

rândurile Gardienilor Sângelui o luase în colimator, trebuia să-și ștergă complet urmele.

Se străduia să nu se gândească la X-ul sângeriu vopsit pe ușă sau la hainele sfâșiate aruncate în noroi. Știa exact ce pățise Seraphine, doar văzuse cu propriii ochi cum decurgeau lucrurile în ziua în care Gardienii Sângelui veniseră după bunica ei.

Chiar ea îi chemase.

Imediat după răscoală, soldații au arestat toate vrăjitoarele cunoscute, apoi le-au executat. Armata noii republici a preluat controlul porturilor, asigurându-se că nimeni nu poate părăsi insula.

Au confiscat vapoarele bunicii, apoi a fost doar o chestiune de timp până când vânătorii s-au înființat la Conacul Wintersea ca să o aresteze.

Bunica însă ticluise un plan. Vechiul ei partener de afaceri avea o barcă de pescuit cu care scotea pe șest vrăjitoare de pe insulă. Barca pleca din golful la miezul nopții, iar la bord era suficient loc atât pentru bunică, cât și pentru nepoată, cu condiția să ajungă acolo la timp.

Pe vremea aceea, Rune avea doar șaisprezece ani și încă nu dobândise puteri magice. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că le va dobândi vreodată, dat fiind că părinții ei nu fuseseră vrăjitori; or, numai vrăjitoarele nașteau vrăjitori, cu toate că uneori magia sărea peste câte un copil, ba chiar peste o generație întregă, făcând totul foarte greu de prevăzut. Părinții se înecaseră, într-un naufragiu cumplit, pe vremea când ea purta scutece, așa că rămăsese orfană, iar bunica o luase sub aripa ei ocrotitoare și o crescuse.

Dar nu conta nici că Rune nu era vrăjitoare, nici că nu era rudă de sânge cu bunica ei. În condițiile Păcii Roșii, conta doar faptul că nu o denunțase. Când Gărzile Sângelui ar fi venit după aceea, soldații ar fi declarat-o pe Rune simpatizantă și ar fi executat-o împreună cu Kestrel Winters, pentru vina de a nu fi denunțat o vrăjitoare.

Era singura lor șansă să fugă.

În vreme ce își făcea în pripă bagajul, a primit un mesaj de la Alexander Sharpe, cel mai vechi prieten al ei.

„Cineva te-a trădat” scria în bilețel. „Gardienii Sângelui îți cunosc planurile. Soldații l-au arestat pe pescar în seara asta, puțin mai devreme, și acum te așteaptă în golful.”

Apoi veștile din mesajul primit de la Alex deveneau și mai rele:

„Toate ieșirile din oraș sunt blocate, iar soldații îi arestează pe toți cei care nu au permisiunea să călătorească.”

Nu mai era cale de scăpare. Cele două erau, practic, captive în Conacul Wintersea. Ar fi putut rămâne ascunse, dar pentru câtă vreme?

„Trebuie să o denunți, Rune. Înainte să fie prea târziu.”

Mesajul era cât se poate de limpede: dacă Rune nu o denunța pe bunica imediat, ar fi fost executate amândouă.

Refuzul s-ar fi soldat pentru ea cu o moarte cumplită. Doar că persoana pe care trebuia să o denunțe era *bunica ei*. Ființa pe care o iubea ca pe nimeni altcineva. Dacă ar denunța-o, s-ar simți ca și cum și-ar smulge inima din piept. Așa că i-a dus bilețelul bunicii, încredințată că ea va ști cum să descurce această dilemă.

Își amintea privirea oțelită a bunicii în vreme ce citea bilețelul. Dar, în loc să propună un nou plan, a spus:

— Băiatul are dreptate. Trebuie să mă denunți imediat.

Îngrozită, Rune a scuturat din cap:

— Nu! Trebuie să existe o altă cale.

Bunica a luat-o în brațe și a strâns-o la piept. Încă își amintea mirosul uleiului de lavandă cu care aceea obișnuia să se parfumeze în dosul urechilor.

— Draga mea, dacă nu o vei face, te vor ucide.

Simțind cum o podidesc lacrimile, s-a refugiat în odaie, încuind ușa.

— Dacă mă iubești cu adevărat, i-a spus bunica prin ușă, nu mă vei lăsa să asist la execuția ta. Pentru mine, ar fi ceva pur și simplu înfiorător.

În vreme ce se îneca cu propriile suspine, Rune simțea cum lacrimile îi ard ochii.

— Te rog, draga mea! Fă asta pentru mine.

A închis ochii, sperând ca atunci când i-ar fi deschis la loc coșmarul să fi dispărut. Doar că nu era vorba despre niciun fel de coșmar. Iată care erau opțiunile: fie își denunța bunica, fie urma să aibă parte de o moarte cumplită alături de ea.

Lacrimi fierbinți i se revărsau pe obraji, în vreme ce cumpănea ce să facă.

În cele din urmă, a deschis ușa și a ieșit din odaie.

Bunica a strâns-o puternic la piept și a mângâiat-o pe păr, așa cum obișnuia să facă pe vremea când era mititică.

— Acum trebuie să fii extrem de isteată, iubirea mea. Isteată și viteză.

Cu ajutorul lui Lizbeth, bunica a pus-o în șaua unui cal și a trimis-o să galopeze în noapte.

Își amintea vântul mușcător și ploaia biciuitoare, felul în care trupul i se cutremura. Era o noapte rece, dar teama care i se strecurase în inimă era și mai și.

Ar fi putut să refuze. Ar fi putut să se ducă la soldați și să se predea, în locul bunicii.

Doar că nu a făcut-o.

Pentru că, undeva în adâncul ei, nu își dorea să moară.

În adâncul ființei, era o lașă.

Udă ciuciulete și tremurând de frig, a intrat în comandamentul Gardienilor Sângelui și a rostit cuvintele ce aveau să pecetluiască soarta bunicii:

— Kestrel Winters e vrăjitoare și plănuiește să fugă, le-a spus, lepădându-se de persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume. Vă pot duce la ea, dar trebuie să vă grăbiți, înainte să se facă nevăzută.

Apoi i-a călăuzit pe gardieni la Conacul Wintersea, acolo unde aceștia au arestat-o pe bunică, târând-o afară, în vreme ce Rune asista la întreaga scenă tăcută și nemișcată. Nemanifestându-și în niciun fel adevăratele sentimente.

Abia după ce soldații s-au îndepărtat suficient de mult Rune s-a prăbușit pe podea și a început să plângă.

Și-a petrecut următorii doi ani încercând să repare răul făcut în acea noapte.

Bunica însă avusese dreptate: faptul că o denunțase făcuse din Rune un cetățean la fel de loial republicii precum toți ceilalți. Chiar *mai* loial. La urma urmelor, ce fel de persoană își denunță propria bunică? Una care urăște vrăjitoarele din toți răunchii.

Viața a nenumărate vrăjitoare depindea acum de acest viclesug.

Strângea hăturile lui Lady cu mâini tremurătoare, care-i provocau răni prin mânușile din piele de căprioară. Cerceta cu privirea străzile învăluite în ceață ale capitalei. Cu puțin noroc, ar descoperi că Gardienii Sângelui o țin pe Seraphine într-o carceră de tranzit. Aceștia aveau obiceiul să aștepte, să vâneze mai multe vrăjitoare, înainte de a le transfera, în grup, în temnița palatului.

Dar dacă Rune nu avea acest noroc...

Gândul că Seraphine s-ar afla deja în subsolul palatului, așteptând să fie epurată, o făcea să simtă cum i se pune o greutate în stomac.

A dat pînteni iepei, încercând să-și alunge acest gând din minte.

Iată ce trebuia să afle în seara aceea: dacă Seraphine încă se mai află în viață și, dacă da, unde o țin Gardienii Sângelui.

Când a ajuns în centrul orașului, o clădire masivă, cu cupolă, rivalizând ca mărime cu palatul, s-a ivit printre cețuri.

Clădirea Operei.

În interior se aflau vânători de vrăjitoare și, cu atât mai sigur, membri ai Tribunalului. Unii dintre ei știau, cu siguranță, unde se află carcera de tranzit.

Pavilionul cu cupolă din cupru, locul în care trăsurile lăsau spectatorii, a fost cel pe care l-a zărit primul, mărginit de cinci coloane masive, fiecare înaltă cât o clădire cu patru etaje.

O surprindea în continuare faptul că bunul comandant permisesese să rămână deschis. La scurtă vreme după Revoluție, patrioții devastaseră clădirea Operei, văduvind-o de o bună parte a măreției de odinioară. Tablouri, statui și alte decorațiuni datând de pe vremea domniei vrăjitoarelor au fost sparte, arse sau aruncate în mare. Interiorul însă, cu scaune suflante în aur și tapițate cu catifea, rămăsese o amintire dezolantă a extravagantei de pe vremea regatului.

Când a intrat în pavilion, Lady a trecut de la galop la trap, moment în care un grăjdar bătrân, purtând o uniformă neagră, și-a făcut apariția în fața arcadei de la intrare.

Rune a descălecat. În clipa în care a atins piatra cubică cu pantofii din mătase, fără toc, a simțit cum i se înmoaie picioarele. Călărise din răspuțeri ca să ajungă acolo pe seară, iar acum o dureau toate oasele.

— Cetățeană Winters. Ați ajuns cam târziu în seara asta.

Auzind glasul familiar, a avut o tresărire interioară. Ar fi preferat să fi fost întâmpinată de unul dintre grăjdarii mai tineri, nu de acel patriot bătrân. Cei dintâi o admirau nu numai pentru bogăția și relațiile ei, ci și pentru reputația de erou al Revoluției.

Însă Carson Mercer nu se lăsa impresionat de toate acestea, iar părerea lui despre ea avea darul să o neliniștească. Oare o bănuia sau era, pur și simplu, un moș abject?

— Spectacolul de operă a ajuns deja la jumătate.

Sesizând tonul dezaprobator al bătrânului, și-a intrat în rol. Și-a dat pe spate gluga pelerinei din lână și și-a scuturat părul, lăsându-l să formeze o cascadă de lațe aurii-ruginii.

— Prefer să sar peste primul act, domnule Mercer. E atât de plicticos, de altfel. Tot ce trebuie să știu e cum se termină povestea. Cui îi pasă de ce se petrece mai înainte?

— Într-adevăr, a răspuns Carson, mijind ochii. Cineva s-ar putea întreba de ce ați mai venit, a comentat el, întorcându-se cu spatele ca să ducă iapa spre grajduri.

Neplăcându-i tonul pe care i se vorbea, i-a strigat din urmă:

— Pentru bârfe, evident!

De cum bătrânul s-a făcut nevăzut, a atins nervoasă buzunarul secret cusut în rochie, în care ținea ascuns flaconul cu sânge. Liniștindu-se, s-a forțat să-l dea uitării pe grăjdarul cel ursuz și a intrat în clădirea Operei, acolo unde membrii Gardienilor Sângelui ar fi trebuit să freamăte de încântare că puseseră mâna pe un asemenea trofeu. Tot ce trebuia să facă era să-și țină urechile ciulite și să pună întrebările potrivite, iar după ce cortina se va lăsa, va afla informațiile de care avea nevoie ca să o salveze pe Seraphine.

A trecut pe lângă niște copii care cerșeau un bănuț sau ceva de mâncare. Observând semnele marcate pe frunțile lor, și-a dat seama că micuții erau niște penitenți — urmași ai simpatizanților vrăjitoarelor. Ceea ce însemna că o rudă de-ale lor refuzase să denunțe o vrăjitoare sau că fiseră una de prigoana vânătorilor, ascunzând-o.

În loc să-i execute sau să-i încarcereze pe urmașii simpatizanților, bunul comandant le marcaseră pe frunte simbolul penitenței, pentru ca toată lumea să știe ce fel de oameni

erau. Ca un fel de avertisment menit să-i descurajeze pe alții să mai ajute vrăjitoare.

Rune simțea o nevoie imperioasă să-și vâre degetele în punga cu bani și să le dea copiilor câteva monede, însă era ilegal să ajuți un penitent. Dat fiind că grăjdarul cel bătrân se afla prin preajmă, nu îndrăznea să o facă, mulțumindu-se abia să schițeze un zâmbet. Când aceia i-au răspuns cu câte un zâmbet, a simțit o strângere de inimă, pentru că se știa vinovată, dar a mers mai departe.

Ajunsă în interiorul clădirii, a descoperit că grăjdarul avusese dreptate: spectacolul de operă chiar trecuse de jumătate. În fața ei, cele două scări somptuoase, care puțin mai sus se și intersectau, erau destul de pustii, însă larma cacofonică a glasurilor venind dinspre marele foaier aflat deasupra semnala cu claritate faptul că pauza încă nu se sfârșise.

Lipindu-și palma de balustrada rece, din marmură, și-a alungat din minte copiii penitenți și a început să urce treptele, conștientă de faptul că acolo se aflau câțiva bărbați care o urmăreau insistent cu privirea, amintindu-i de conversația pe care o purtase recent cu prietena ei Verity.

— Nu crezi că a sosit vremea să-ți alegi unul?

Un pretendent, voia Verity să zică. Unul dintre numeroșii tineri numai buni de însurătoare care făceau coadă la baluri ca să danseze cu ea, care o invitau la tot felul de cine romantice sau plimbări interminabile cu caleașca. Dar nu ea era cea care îi îmbia să o facă. Desigur, câțiva poate chiar erau sincer interesați de chipul ei drăgălaș. Cei mai mulți însă tânjeau după averea bunicii, după afacerea profitabilă – din domeniul comerțului maritim – și după întinsa ei moșie. Le primise „în dar” din partea noii republici, drept răsplată pentru eroismul de care dăduse dovadă în timpul Revoluției.

Îi „colecționase” pe cei utili vreme de un an și ceva. Cu toții proveneau din familii influente, care aveau acces la

secrete de care ea avea nevoie. Taine pe care adesea reușea să le afle în tot felul de cotloane și alcovuri întunecate.

Dar nu putea să continue în felul acesta la nesfârșit. Răbdarea pretendenților nu era infinită, iar ea nu putea risca să-i supere.

Verity întocmise o listă cu cei mai valoroși băieți eligibili și i-o lăsase pe pernă, în dimineața care urmasse discuției.

Trebuia să aleagă unul – și asta cât mai curând cu putință.

„Dar nu chiar în seara asta”, și-a spus, grăbindu-se să urce treptele.

Acum trebuia să socializeze cu fiii și fiicele Revoluției, să le fure cât mai multe secrete cu putință.

Când a ajuns la capătul treptelor, a zărit întinzându-se în față foaierul ticsit de oameni veniți la spectacol, îmbrăcați în haine de mătase, în diverse nuanțe discrete, dantele extravagante și perle crem prinse în păr – toată scena fiind luminată de cele douăsprezece candelabre care atârnavă din tavan.

— Rune Winters! s-a auzit un glas care a făcut-o pe nou-sosită să se oprească în loc. Constat că te-ai furișat la mijlocul spectacolului. Ți-ai dat întâlnire cu unul dintre amorezi?

Replica a fost urmată de câteva chicoteli scandalizate.

Glasul îi aparținea lui Verity de Wilde – cea mai bună prietenă a sa.

Verity stătea în lumina candelabrelor cu mâinile în sold și etalând un zâmbet șugubăț. Câțiva zulufi șateni îi încadrau fața albă, dominată, îndărătul ochelarilor, de o pereche de ochi negri, scrutători. Purta o rochie având culoarea petalelor de floarea-soarelui și niște mâneci de dantelă albă – unul dintre cadourile pe care i le oferise Rune când își înnoise garderoba. Inițial nu avusese mâneci, dar, cum rochiile fără mâneci nu mai erau la modă, Rune o

rugase pe croitoreasă să le adauge înainte de a i le face lui Verity cadou.

În jurul prietenei roia un grup de prieteni distinși – tineri și tinere care mâncaseră la masa lui Rune și dansaseră de sute de ori în sala ei de bal și care urmau să facă la fel și în acea noapte, la petrecerea de după spectacol.

„Prieteni” era un cuvânt prea generos pentru a-i descrie, pentru că niciunul dintre ei nu ar fi stat vreo clipă pe gânduri să n-o denunțe, dacă ar fi aflat ce e ea de fapt.

– Sau poate că..., a intervenit altcineva, făcându-i pe toți ceilalți să-și întoarcă privirile, Rune și-a petrecut toată noaptea salvând vrăjitoare. Se zice că Molia Stacojie nu acționează decât la adăpostul întunericului.

Aceste cuvinte au făcut-o să simtă un fior rece pe șira spinării. Și-a întors capul și a zărit privirea scormonitoare a Lailei Creed. Laila era cu câțiva centimetri mai înaltă decât ea – ceea ce o făcea să pară că se uita în permanență de sus la ea – și aparținea corpului ofițeresc al Gardienilor Sângelui.

În plus, era foarte frumoasă, având niște pomeți proeminenți și un păr negru ca pana corbului, strâns într-un coc înalt deasupra capului. Rune a recunoscut tiparul rochiei albastre cu talie înaltă și cu irizații ca o pană de păun. Era opera lui Sebastian Khan, un popular creator de modă de pe continent, ale cărui haine umpleau de invidie în fiecare sezon amatorii de haine șic. Ca să-ți comanzi ceva la el trebuia să te înscrii pe o listă și apoi să aștepti un an întreg ca să-ți vină rândul. Oricum, era aproape imposibil să obții ceva produs în atelierul lui, dacă nu erai putred de bogat și nu dispuneai de relațiile necesare.

Și ea avea două rochii semnate Sebastian Khan în garderobă.

Faptul că Laila purta acea rochie de fițe, și nu uniforma, însemna că în acea seară nu era de serviciu. Probabil

nu se număraseră printre vânătorii de vrăjitoare care o înhățaseră pe Seraphine.

Amintindu-și de locuința pustie a lui Seraphine, a simțit cum îi îngheață sângele în vine. Oare cum se făcea că Gardienii Sângelui o găsiseră pe vrăjitoare cu foarte puțin timp înainte ca ea să-și facă apariția la cabană? Dacă a fost urmărită, spionul respectiv ar putea fi Laila, care nu o suferise niciodată pe Rune, din motive pe care cea din urmă nu le putea decât presupune.

Punându-și masca de complezență – cea care o ascundea de ochii lumii pe adevărata Rune Winters –, și-a lăsat capul pe spate și a început să râdă.

– Ha, ha, ha! V-ați putea imagina așa ceva? *Eu* petrecându-mi nopțile bântuind pe insula asta blestemată, cu vremea ei oribilă, care înseamnă numai noroaie și ploii? Gândiți-vă ce ar însemna asta pentru pantofii mei!

Spunând aceasta, și-a ridicat poalele rochiei, ca să-și arate pantofii din mătase făcuți la comandă de Evelyn Minew, o creatoare de modă care trăia undeva la mama naibii și ale cărei produse erau unicate, pentru că nu relua niciodată un tipar. Avusese nevoie de o jumătate de an să ia legătura cu ea și apoi de încă un an până să-i ajungă pantofii comandați.

„Să mori de invidie, nu alta, Laila Creed”, a ricanat în gând.

Observând privirile uimite și invidioase, și-a lăsat poalele rochiei la loc și, afișând un zâmbet mulțumit, a pășit în interiorul cercului care tocmai se forma în jurul ei, oprindu-se în fața Lailei. Coborându-și tonul vocii, aceea a spus pe un ton ușor conspirativ:

– Ați auzit? Individida a strecurat ultimul grup de vrăjitoare prin canalizare. *Prin canalizare!* Imaginați-vă una ca asta!

Toată lumea a strâmbat din nas cu dezgust.

Rune nu avea nevoie să se prefacă, pentru că, amintindu-și cum le condusesese pe vrăjitoare prin canalizare, a simțit cum i se întoarce stomacul pe dos: mirosul ranced care adăsta în tunelul întunecat, scârnaviile care le ajungeau până la genunchi și prin care ea și surorile gemene pe care le salvase – în vârstă de numai treisprezece ani – fuseseră nevoite să înainteze, cale de kilometri și kilometri, pe sub oraș. O servitoare descoperise așternuturile surorilor ascunse sub podea și îi anunțase pe Gardienii Sângelui. Petele de sânge nu erau roșii, ci negre – semnul care consfințea faptul că o vrăjitoare își căpătase puterile magice, odată cu prima menstruație.

În acea noapte, Alexander Sharpe – prietenul care o avertizase în legătură cu faptul că Gardienii Sângelui o luaseră în colimator pe bunica ei – le așteptase la celălalt capăt al canalului cu haine noi și un cal înhămat la o căruță, care urma să le ducă pe gemene direct la docuri, acolo unde unul dintre cargoboturile ei se pregătea să ridice ancora. Alex mereu aștepta la celălalt capăt al canalului. Uneori cu un cal înhămat la o căruță, alteori cu câteva bărci. El era cel care o ajuta să facă vrăjitoarele scăpate și niciodată nu-și dezamăgise prietena.

Cargobotul ajunsese în portul de destinație cu două zile în urmă, iar gemenele trimiseseră un mesaj codat, anunțând că se află pe continent și că sunt în afara oricărui pericol.

– O persoană care preferă să umble prin rahat, în loc să doarmă într-un pat moale și curat, este pur și simplu... Vreau să spun că mi se pare ceva absolut *revoltător*.

Simțind cum i se face cald sub pelerină, și-a desfăcut șnururile de la gât.

Cei prezenți au format spontan un cor de murmure aprobatoare – cu excepția Lailei.

– Dar asta nu este exact ce ar spune Molia Stacojie?

Rune a simțit cum îi încremenesc degetele pe șnururi. Pelerina i-a căzut de pe umerii goi și, înainte să reușească să o prindă, cineva a pășit în fața ei, înșfăcând-o și punându-și-o pe braț.

– Haida de! a auzit Rune un glas liniștitor venind de undeva de aproape. Dacă Rune ar fi Molia, ar fi denunțat-o pe bunica ei?

Când cel care rostise aceste cuvinte s-a oprit lângă ea, Rune și-a ridicat privirea.

Era Alex Sharpe.

În prezența celui mai vechi prieten al ei – un prieten adevărat, asemenea lui Verity –, a simțit cum se relaxează complet.

În acea seară, Alex arăta ca un leu, cu părul auriu lucind în lumina candelabrelor. O privea insistent și cu căldură, în vreme ce cutele de pe frunte comunicau discret faptul că știa unde fusese prietena lui și că își făcuse griji pentru ea.

Noah Creed – fratele Lailei și un tânăr care se afla pe lista scurtă a lui Verity, intitulată „Pețitori pe care Rune ar trebui să-i ia în considerare” – a intervenit în conversație:

– Molia Stacojie nu a mai acționat de câteva săptămâni, a spus Noah, tot în apărarea lui Rune, și, pentru a-și sprijini teoria, a adăugat: am auzit că în seara asta Gardienii Sângelui au mai arestat o vrăjitoare, fără să întâmpine niciun fel de probleme. Molia nici măcar nu a *încercat* să o salveze.

Rune a ciulit brusc urechile, uitându-se mirată la Noah.

„Mă întreb de unde a auzit el asta”, și-a spus în gând.

Noah avea aceiași ochi maro-închis ca sora lui, aceiași pomeți proeminenți și aceeași piele ruginie. Nu numai că era teribil de chipeș în mantaua neagră cu umeri lăsați și rever de mătase, dar era și fiul bunului comandant – ceea